

Abies alba

jodła pospolita

Synonim łaciński: *Abies pectinata*

Rodzime, zimozielone drzewo iglaste o stożkowatej koronie, wyraźnym strzelistym pniu i konarach ułożonych w okółkach. W naturze występuje w górach środkowej i południowej Europy. W Polsce przebiega granica jej naturalnego północnego zasięgu. Korona dość luźno ugałęziona, łatwo oczyszczająca się z bocznych gałęzi. Dorasta do 30-50 m wys. Kora młodych drzew cienka popielata, starych ciemna i spękana. Pąki małe, nie pokryte żywicą, brązowawe. Igły spłaszczone, ułożone grzebieniasto, ciemnozielone, błyszczące, pod spodem z dwoma białymi paskami. Szyszki duże, walcowate, zielone, stojące, z wystającymi łuskami wspierającymi, rozsypujące się po dojrzeniu nasion. W młodości roślina ceniolubna, wrażliwa na niskie temperatury, o dużych wymaganiach wilgotnościowych. Preferuje gleby świeże i głębokie. Wrażliwa na zanieczyszczenie powietrza. W szkółkarstwie używana jako podkładka do szczepienia szlachetnych gatunków i odmian. Może być stosowana w parkach i zadrzewieniach krajobrazowych, ale tylko w miejscach odpowiednich siedliskowo.

autorzy opisu tekstowego: TOMŻYŃSKI Szkółka Roślin Magdalena Tomżyńska

pochodzenie	pierwsza publikacja: Philip Miller (1691-1771) 1768
grupa roślin	iglaste
grupa użytkowa	iglaste
forma	drzewo
siła wzrostu	wzrost typowy dla gatunku
pokrój	szerokostkowy
docelowa wysokość	od 15 m do 20 m
barwa liści (igieł)	ciemnozielone
zimozieloność liści (igieł)	igły zimozielone
owoce	szyszki, szyszkojagody
nastonecznienie	stanowisko cieniste stanowisko półcieniste stanowisko słoneczne
wilgotność	podłoże umiarkowanie wilgotne
ph podłoża	odczyn lekko kwaśny do obojętnego
rodzaj gleby	próchniczna gliniasta
walory	ciekawy pokrój roślina zimozielona
zastosowanie	zadrzewienia krajobrazowe kompozycje naturalistyczne (parki i ogrody)
strefa	5b

autor opisu tabelarycznego: Magdalena Tomżyńska, TOMŻYŃSKI Szkołka Roślin;

